

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol v právnej veci žalobkyne : **D. M.**, bývajúca v K., zastúpená JUDr. M. T., advokátkou v K., proti žalovaným : **1/ G.**, **2/ L. O.**, bývajúci v K., **3/ Š. T.**, bývajúci v K., žalovaní **2/**, **3/** zastúpení JUDr. T. S., advokátom v K., **4/ M. M.**, bývajúci v K., **o návrhu žalobkyne na povolenie obnovy konania vo veci 15 C 146/2005 Okresného súdu Košice – okolie**, vedenej na Okresnom súde Košice – okolie pod sp.zn. 13 C 45/2009, o dovolaní žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 21. februára 2012 sp.zn. 5 Co 230/2011

t a k t o :

Dovolanie **o d m i e t a** .

Žalovaným 1/ až 4/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Košice – okolie uznesením z 15. marca 2011 č.k. 13 C 45/2009-45 návrh na povolenie obnovy konania zamietol. Uložil žalobkyni zaplatiť žalovaným 2/, 3/ trovy konania v sume 233,70 € na účet ich právneho zástupcu JUDr. T. S., advokáta A., do 3 dní od právoplatnosti uznesenia. Ostatným účastníkom náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že návrh žalobkyne na povolenie obnovy konania nie je dôvodný. V konaní bolo preukázané, že všetky skutočnosti, o ktoré opierala žalobkyňa svoj návrh na povolenie obnovy jej boli jasné a zrejmé už v čase pôvodného rozhodovania súdu, a ktoré mohla v pôvodnom konaní použiť. Ako sama žalobkyňa uviedla vo svojej výpovedi, o všetkých skutočnostiach v prípade novopostavených príslušenstvách rozostavaného rodinného domu vedela, a vedela označiť aj prípadných svedkov, ktorí by potvrdili ňou udávané skutočnosti. Z jej výpovedí vyplynulo, že okrem svedka B. M., jej švagra, ostatní svedkovia jej boli známi v pôvodnom konaní. ňou navrhovaný svedok B. M. chodieval na Slovensko aj jeho pobyt v Írsku bol známy. Pobyt

žalovaného 4/ žalobkyňa poznala, pretože navštevovala syna, ktorý mal vážny úraz a počas jeho práceneschopnosti sa o neho staral žalovaný 4/. Ďalší svedkovia, ktorí by mohli byť vypočutí v pôvodnom konaní sa i v čase pôvodného konania zdržiavali v obci, ich pobyt bol známy a žalobkyňa ich vedela označiť. Z výpovede žalovaného 4/ manžela žalobkyne vyplynulo, že žalobkyňa vedela a poznala ľudí, ktorí im vykonávali opravy a stavby plotu, studne, žumpy, pretože tieto práce boli vykonané ešte pred uzavretím zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom práva. Žalobkyňa nepreukázala skutočnosti, ktoré by nemohla označiť v pôvodnom konaní a preto návrh na povolenie obnovy konania zamietol.

Krajský súd v Košiciach na odvolanie žalobkyne uznesením z 21. februára 2012 č.k. 5 Co 230/2011-76 potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa. Žalovaným 2/ a 3/ prisúdil náhradu trov odvolacieho konania v sume 103,32 €, ktoré je žalobkyňa povinná zaplatiť JUDr. T. S., advokátovi v K., do 3 dní od právoplatnosti uznesenia. Žalovanému 1/ náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že rozhodnutie prvostupňového súdu je vecne správne, súd prvého stupňa úplne zistil skutkový stav veci, správne ho právne posúdil, odôvodnenie má podklad v zistení skutkového stavu a s takýmto odôvodnením sa v celom rozsahu stotožňuje, pretože dôvody uznesenia sú správne, na čom nič nemení ani odvolanie. Zdôraznil, že ani jeden zo žalobkyňou uplatnených odvolacích dôvodov nie je daný. Žalobkyňa v odvolaní neoznačila žiaden dôkaz, ktorý – hoci bol navrhovaný – nebol vykonaný. Súd prvého stupňa použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, tzn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania. Žalobkyňa v odvolaní v podstate iba opakuje skutočnosti uvádzané už v konaní na súde prvého stupňa, s ktorými sa súd riadne a presvedčivo vyrovnal, preto k dôvodom napadnutého uznesenia nie je potrebné nič dodať.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa. Navrhla zrušiť uznesenie odvolacieho súdu ako aj súdu prvého stupňa a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Má za to, že rozhodnutie odvolacieho súdu ako i súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súdny nedostatočne zistili skutkový stav veci a preto nesprávne rozhodli.

Žalovaní 1/ až 4/ sa k podanému dovolaniu žalobkyne písomne nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), ktorý je zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré ním možno napadnúť.

Z ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. vyplýva, že dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením. V zmysle § 239 O.s.p. platí, že proti uzneseniu je dovolanie prípustné, ak je napadnuté zmeňujúce uznesenie, ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm.c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska; dovolanie však nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm.c/ O.s.p. Dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky. Citované ustanovenia neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalečnom, tlmočnom a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

V danom prípade dovolanie smeruje proti uzneseniu, ktoré nevykazuje znaky ani jedného z uznesení uvedených v ustanovení § 239 O.s.p.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu, ale sa zaoberal otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok

právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Takéto vady konania neboli v dovolaní namietané a ich existenciu nezistil ani dovolací súd. Preto prípustnosť dovolania z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

Dovolateľka namieta, že rozhodnutie súdu prvého stupňa ako aj odvolacieho súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Aj za predpokladu, že by tvrdenia žalobkyne boli opodstatnené, ňou uvádzané skutočnosti by mohli mať za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladali by ale prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych právnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. V preskúmvanej veci ale o taký prípad nešlo.

Na námietku dovolateľky nedostatočného zistenia skutkového stavu veci možno uviesť len to, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm.a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať ako revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, tak ani prieskumom nimi vykonaného dokazovania.

Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonať dokazovanie (§ 213 O.s.p.). Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou, v ktorej by mohol preskúmať akékoľvek rozhodnutie druhého stupňa. Preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci, nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože – na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu – nemá možnosť podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní tieto otázky sám vykonávať, ako je zrejmé z obmedzeného rozsahu dokazovania v dovolacom konaní podľa ustanovenia § 243a ods. 2, in fine O.s.p. (arg. „dokazovanie však nevykonáva“).

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danej veci prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 O.s.p. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobkyne v súlade s ustanovením § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm.c/ O.s.p. ako také, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné odmietol. Pritom riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým uznesením z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešným žalovaným 1/ až 4/ Najvyšší súd Slovenskej republiky nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, pretože im žiadne trovy tohto konania nevznikli (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 18. decembra 2012

JUDr. Jozef Kolcun, v.r.

predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Jarmila Uhlířová